17/09/2021

Νικοπόλεως: “Ο Άγιος Βησσαρίων έλαμψε στο σκοτάδι της αμάθειας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Νικοπόλεως και Πρεβέζης

Την περασμένη Τρίτη 14 και την Τετάρτη 15 Σεπτεμβρίου, η Ιερά Μητρόπολη Νικοπόλεως και Πρεβέζης εόρτασε τη μνήμη του Αγίου Βησσαρίωνος Αρχιεπισκόπου Λαρίσης του θαυματουργού, πολιούχου Φιλιππιάδος.

Την παραμονή 14 Σεπτεμβρίου και ώρα 7:30μ.μ. τελέσθηκε Μέγας Εσπερινός στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό Αγίου Βησσαρίωνος Φιλιππιάδος, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Χρυσοστόμου με την συμμετοχή ιερέων της Μητροπόλεώς και την παρουσία του Δημάρχου Ζηρού κ. Νικολάου Καλατζή.

Τον θείο λόγο κήρυξε ο Αιδεσ. Πρωτ. Δημήτριος Μπόκος, Προιστάμενος του Ιερού Ναού Αγίου Βασιλείου Πρεβέζης, αναφερθείς στην προσωπικότητα και το έργο του τιμωμένου Αγίου. *Ο Άγιος Βησσαρίων χαρακτηριζόταν από βαθειά αγάπη για τον άνθρωπο. Αναλώθηκε προσπαθώντας να βοηθήσει με πολλά και δύσκολα κοινωφελή έργα τους ανθρώπους των ορεινών περιοχών της μητροπόλεώς του. Η καρδιά του φλεγόταν από αγάπη, κατά το πρότυπο της αγάπης του Θεού.*

Την κυριώνυμο ημέρα της εορτής Τετάρτη 15 Σεπτεμβρίου τελέσθηκε Όρθρος και Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, ιερουργούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νικοπόλεως κ. Χρυσοστόμου, ο οποίος μίλησε για το πρόσωπο του Αγίου Βησσαρίωνος και θέλοντας να προβάλει την αρετή της ταπείνωσης που τον διέκρινε μεταξύ άλλων είπε:

«Έφθασε σε τέτοιο βαθμό ταπείνωσης και αγάπης που μολονότι ήταν επίσκοπος, δεν έπαυσε να επισκέπτεται την νύχτα φτωχούς ασθενείς και εγκαταλελειμένους και να τους υπηρετεί σαν να υπηρετούσε το πρόσωπο του Κυρίου και μάλιστα να πλένει ο ίδιος τα ρούχα τους στον ποταμό Ληθαίο, που κυλούσε δίπλα από την Ιερά Μητρόπολη.

Το έργο του υπήρξε μοναδικό. Όχι μόνο πνευματικό και κηρυκτικό αλλά προνοιακό, φιλανθρωπικό και κοινωνικό. Έκτισε την γέφυρα την ονομαζομένη «Κοράκου» και συνέδεσε τη Θεσσαλία με την Ήπειρο και τη Δυτική Στερεά. Στην ποιμαντορία του ως Αρχιεπισκόπου Λαρίσης, που έμελλε να κρατήσει μόλις 14 χρόνια, ανεδείχθησαν όλα τα χαρίσματα που τον κοσμούσαν, όλες οι αρετές που τον στόλιζαν. Έλαμψε ως φωτεινός αστέρας στο σκοτάδι της αμάθειας και της δουλείας. Η ζωή του όλη ήταν πορεία πόνου, θλίψεων, δοκιμασιών, συκοφαντίας αλλά και ευθύνης για το ποίμνιο».